

A Kunszentmiklósi Gimnázium Öregdiák Társaság Hírlevele 2022/VI. évfolyam 1. sz.

Köszöntő

Tisztelettel köszöntjük a 2022. május 28-án „10 éves” jubiláló osztályokat! A hat éve alakult Kunszentmiklósi Gimnázium Öregdiákjainak Társasága (röviden Társaság) azzal a céllal jött létre, hogy összefogja az Alma Materünkben érettségizetteket, és járuljon hozzá - tevékenységünk révén - iskolánk nagyszerű szellemiségének átörökítéséhez az évente érkező új diákok számára. Az erre vonatkozó elképzeléseket és törekvéseket a dokumentumaink (www.miklosioregdiakok.hu) részletesen tartalmazzák.

A hosszú évek, évtizedek, sőt több évszázad során kialakult és gyakorlattá vált nemes gimnáziumi hagyományainkat szeretnénk feleleveníteni, gondosan ápolni és még - a mai kor igényeihez és lehetőségeihez igazodva - tovább fejleszteni is.

A Fölső-Kiskunság szellemi központját jelképező iskolánkban már közel **ötezen** maturáltak az elmúlt száz esztendőben. Iskolatársaink népes táboraéhoz tartozók a település és a közeli térség határain kívül sokfelé elkerültek. Ez gyakran nehezíti a felderítésüket, de szándékunk valamennyi egykori „miklósi diák” mielőbbi elérése és tájékoztatása a programunkról.

A működési rendünk alapján a második ciklus alatt (2021-2026 közötti időszakban) is valamennyi társunkat igyekszünk invitálni Kunszentmiklósról az 5 vagy 10 éves jubileumi érettségi találkozók sorrendjében. Május végén a 10 éves, október elején az 5 éves összejövetelekre a tanárainkat szintén meghívjuk és köszöntjük.

Korunk technikai lehetőségei biztosítják, hogy a honlapon és egyéb hírcsatornákon keresztül minden fontos információt időben közzé tegyünk, továbbá a Társaság vezetése is folyamatosan minden érdeklődő számára készségesen rendelkezésre áll.

Társaságunk 2022. május 28-án ünnepélyes keretek között ismét díjakat és okleveleket adományoz színvonalas oktató-nevelő munkáért, továbbá kiváló közösségi és társasági tevékenységért.

Tisztelt Öregdiáktársak, kedves Barátaink! Bátorítunk Titeket arra, hogy minél többen és minél hatékonyabban vegyetek részt öregdiák szervezetünk egyedülálló és igazán sokrétű mozgalmában!

Társaságunk Elnöksége és Vezetősége

Kitüntetettek és osztályszervezők 2022. május 28-án

Kitüntetett tanár:

Szöke Imréné Barócsi Judit

Kitüntetett öregdiákok:

Vas Kata Blanka

Zakar András (1965)

A jubiláló osztályok szervezői:

Gaudi László (1952)

Szappanos Lajos (1962)

Túri Antal (1962)

Simonidesz Vilmos (1962)

Szabó Zoltán (1972)

Kovács Erzsébet (1972)

Bíró Károly (1972)

Szöke Judit (1982)

Movrin Márta (1982)

Kiskovács Miklós (1992)

Svarkai Judit (1992)

Lovistyek Mónika (2002)

Tóth Szilvia (2002)

Szabó Laura (2012)

Ferenczy Anna (2012)

Szabó Evelin (2012)

(Az évszám az érettségi évet jelenti)

Az iskolai alapítványon keresztül is segíthetitek a mozgalmunkat!

Adószám: 18341577-1-03 (SZJA 1%)
OTP Bank 11732150-20004374

Felelős szerkesztő: Dr. Ambrus-Ranga Júlia elnök, szerkesztők: Kulcsár Katalin alelnök és Szombati Erika sajtóreferens

Öregdiák-találkozó program

9 órától Gyülekező és regisztráció az Aulában (az egykori Leánykollégium udvarán álló legújabb épületben)

10 órától Díszünnepség a Református Templomban

11 órától Érettségi találkozók a kijelölt termekben

Párhuzamosan:

- Az „Oktatás és Nevelés” az iskolánkban (Könyvtárban)
- Történeti kiállítás megtekintése

13 órától Ebéd (egyéni szervezésben)

18 óra Kapuzárás

KUNSZENTMIKLÓSI GIMNÁZIUM
ÖREGDIÁKJAINAK TÁRSASÁGA
6090 Kunszentmiklós, Kálvin tér 17.

miklosioregdiakok@gmail.com
www.iklosioregdiakok.hu

Alapítva: 2016-ban

Alapítóelnök: Prof. Dr. Zakar András

Zakar András

- aki a „pedagógiai pszichológia” járatlan ösvényeit taposta -

Az 1965-ben Kunszentmiklóson érettségizett Zakar András szakmai életútja, munkássága így foglalható össze:

„...a gimnáziumunkban érettségizettek körében végzett közösségi tevékenysége révén széles körben ismert diáktársunk. Középiskolai tanári és pedagógiai előadói diplomája mellett két szakpszichológiai oklevelet is szerzett, tudományos fokozatait ugyancsak a pszichológia tárgykörében nyerte el. A Szegedi Tudományegyetem professzora, aki a pályalélektan és a tanácsadás-pszichológia (ezen belül személyes témaként az „életútfejlesztés”) elismert oktatója, kutatója és gyakorlati művelője. Különös figyelmet szentel szakismeretei mindennapi életben való alkalmazására. Ennek nyomán a közösségszervezői munkája eredményeként vezetésével mára kialakult iskolánk öregdiákjainak egyre gazdagodó komplex szervezete, amely tartalmában és formájában más intézmények számára is példaként szolgálhat.”

Ebbe a bekezdésbe „kapaszkodva” teszem föl interjúm alábbi néhány kérdését Andrásnak.

1961-ben érkezél Soltról, parasztcsaládból az iskolánkba. Ha alma materedről beszélsz, soha nem hagyod ki a diákkorodot sem. Mi volt a legfontosabb szellemi-lelki útravalód, amit otthonról hoztál, mi az, amit az iskola tett hozzá, és mi az, amit a kollégium?

Mint a legtöbb ember esetében, így számomra is a családi indíttatás az elsődleges, majd az idő múlásával – a korosztályom tagjaihoz hasonlóan – sok más befolyás is ért. Visszagondolva, a legnagyobb előrelépést az életemben a Kunszentmiklóson töltött négy év jelentette. Természetesen a gimnázium és a kollégium együttesen biztosította a testi és szellemi fejlődésem nagy léptékű kiteljesedését. Mégis a kollégium szerepét emelném ki, ahol a legendás Toma János igazgató úr emberi és szakmai elkötelezettsége és fölkészültsége gyakorolta rám a legnagyobb hatást.

Sokrétű, területekben és feladatokban gazdag pályád során hol pedagógusként, hol pszichológusként tűnsz föl. Pedagógusnak vagy pszichológusnak tartod magad inkább?

A rövid válasz az, hogy pedagógusnak. Azt azért el kell mondanom, hogy 20 éves koromig nem pedagógusnak készültem. Már másodéves egyetemista voltam, amikor fölvettem a pedagógia szakot, s akkor nyomban kaptam egy induló osztályt a gyakorló gimnáziumban un. „segédosztályfőnöki” beosztásban. Azonnal a tantestület teljes jogú tagja lettem, és ennek köszönhetően már az egyetemi időszakom végére megszereztem azokat a „láthatatlan és megfogalmazhatatlan” (ugyanakkor nagyon fontos) szakmai fogásokat és mindennapi tapasztalatokat, amelyeket az évfolyamtársaim csak négy évvel később értek el. Ott és akkor dőlt el véglegesen, hogy tanár leszek. Az egyetemen a nyári szünetekben Németországban dolgoztam, ahol kiváló lehetőség nyílt az akkorra már jól megalapozott német nyelvismeretem mélyítésére és az ottani nyelvi környezetben való gyakorlására. Ennek ugyancsak nagy hasznát vettem a későbbi munkámban.

A pszichológia különleges dimenziókat nyitott meg számomra a különböző pedagógusi tevékenységem gyakorlásához. Ezt kicsit árnyaltabban úgy fogalmaznám meg, hogy az iskolai munkába csak úgy lehet sikeresen integrálni a pszichológia elméleti ismereteit és gyakorlati lépéseit, ha az szerves része az oktatásnak és a nevelésnek. Ezt a vezérelvemet mindig szem előtt tartottam. Mi is ennek a lényege? Egy személynek (tanulónak, hallgatónak) nem lehet ugyanaz az ember a tanára és a pszichológusa is. Ha bizonyos szakpszichológusi beavatkozás szükséges, azt nem végezheti a tanár még akkor sem, ha ahhoz

megfelelő képzettséggel rendelkeznek. Az viszont már egyértelmű, hogy „pszichológus-tanár” és a „szakpszichológus” összehangolt működése lehet a legsikeresebb.

Alapvetően bölcsészként, hogy keveredtél te a jogászok közé, és mit kerestél köztük hosszú éveken át?

Két évtizedes bölcsészkarai működésem után a jogi kar akkori dékánja, Molnár Imre professzor (korábbi sporttársam és kedves barátom) hívására „váltottam kart”, amely egyetemünk viszonylatában addig nem igazán volt szokványos. Nagy szerencsémre az új helyemen hamar megtaláltam a rám váró feladatokat, valamint az ottani kollégák is rövid időn belül befogadtak. Tömören fogalmazva: a jogásszá válás folyamatának pszichológiai összetevőit kutattam, és annak eredményeit igyekeztem mielőbb beépíteni a joghallgatók képzésébe.

Elméleti vagy gyakorlati szakemberként érezted jobban magad pályafutásod során? Melyik területen vélted hasznosabbnak a munkádat?

Megítélésem szerint az elmélet és a gyakorlat olyan szorosan összefügg, hogy nem lehet a kettőt külön kezelni. Mindig arra törekedtem, hogy a valós adatokat rendszerbe szervezve dolgozzam fel, és a kapott eredményekből megfelelő elemzés után a kialakított következtetések mentén további feladatokat fogalmazzak meg. Ezt legtöbbször fordítva is elvégeztem, amikor az elméletek gyakorlati alkalmazásának lehetőségeit próbáltam ki. A kérdésedre azt tudom mondani, hogy a pályám kezdeti szakaszában a teoretikus megközelítés dominált, mára inkább a gyakorlati irányra helyezem a hangsúlyt.

Ha csak egy művet – könyvet, tanulmányt, cikket – emelhetnél ki a számos munkád közül, melyiket választanád? Melyik áll az intellektusodhoz és/vagy az érzelmi intelligenciádhoz a legközelebb?

Az előző kérdésedre adott válaszomfolyományaként egyértelműen állíthatom, hogy a „Pályaválasztási elméletek” címmel megjelentetett monográfiám váltotta ki a legnagyobb hatást, amelynek gerincét a különféle elméleti megközelítések általam elképzelt, ún. „életútfejlődésre hangolt” és „személyiség vezérelt” integratív rendszere jelentette. Ennek alapján építettem föl a kutatásaimon túl valamennyi oktatási programomat is, így a tanárjelöltek, a pályatanácsadónak készülők és a joghallgatók számára egyaránt. A szakdolgozóim és a doktoranduszaim konzulenseként mindig arra törekedtem, hogy a választott témáik speciális kérdésköreihez leginkább kapcsolódó emberi tényezők is minél nagyobb hangsúlyt kapjanak.

Mióta és honnan van benned ez a körültekintő, szinte már aggályosan alapos szervezői munkamódszer, amelyet lehet ezért-azért bírálni, de a hatékonyságát általában nehéz kétségbe vonni?

A szervezői hajlamomat valószínűleg otthonról hoztam magammal, amely az életem során egyénivé formálódott. Ismét az itteni csodás fiúkollégiumi időszakomra utalnék, amikor számomra a tervszerű életvitel kialakítása leginkább megalapozódott.

Haza is vitted magaddal naponta ezt a szervezői precizitást? De mielőtt erre a kérdésre válaszolnál, légy szíves mutasd be az öregdiák társaidnak a családot!

Édesapám igazi közösségi ember volt, édesanyám meg a minőségi munka és a pontosság elkötelezett híve. Mindketten nagy munkabírásiak voltak, ezért a környezetükben nem lehetett unatkozni. Sokszor az életkorunkat meghaladó feladatokat kaptunk a fivéremmel együtt, meg a legkorábbi időszakunktól kezdve önállóságra is neveltek bennünket.

A feleségemmel az egyetemi éveink alatt ismertük meg egymást. Ő professor emeritaként dolgozik.

Idősebb lányunk bölcsész, egy komplex nemzetközi projekt vezető munkatársa. Fiatalabb lányunk meg jogász, korábban a központi államigazgatásban tevékenykedett, jelenleg önálló praxist folytat.

A hat unokánkból a legnagyobb közgazdászhallgató, a sorban következő érettségire készül, továbbá két 16 éves és egy 14 éves utódunk még gimnazista, a legkisebb meg az általános iskola első osztályába jár.

Úgy gondolom, hogy valamilyen módon és mértékben szinte mindenki „visz haza munkát”. Mi sem tehetjük ezt másként. Bizony-bizony, voltak sűrített időszakok, de mindig összhangban, tervezetten és szervezeten próbáltunk megbirkózni a különböző élethelyzetekkel és párhuzamosan - a nem ritkán túlméretezett - aktuális szakmai feladatokkal is. Mostani életünkben nagy szerencsénknél tekintjük, korunk sok-sok nagyszerű technikai vívmánya lehetővé teszi, hogy mára már az igazán csendesnek mondott vidéki otthonunktól napi kapcsolatot tarthatunk fenn a Budapesten és Palermóban élő közvetlen családtagjainkkal.

A 2010-es évek közepén Zakar András „szervező csapatot” toborzott maga köré, s eredményeként már hatodik éve jól és szervezeten működik iskolánk mai és egykori diákjainak közösségünket gazdagító együttes tevékenysége. Alapító elnökünk és az első vezetőségünk abban a reményben adta át a váltóbotot az utódoknak, hogy a megkezdett munka a jövőben is hatékonyan folytatódik.

Készítette: Balogh Mihály